

Vigdis Hjort

Tungekysset

Det var snart jul, og det var så kaldt ute at alle stod tett inntil hverandre i sykkelskuret i frikvarteret. Bare de svære guttene i åttende stod utenfor. De hang over drikkefontenen og sparket i isen. Men hvis Benedikte kom forbi, snudde de seg og smilte. Og Tom lente seg tilbake og sa: — Hei Benedikte! med rar stemme. Og han var den kjekkeste, han hadde krøllete hår og olabukser som var utslitt på den tøffe måten. Han var den største.

— Er'n keen eller? spurte guttene i klassen og så på henne som om hun var blitt forandret.

— Han er keen på deg, hvisket Anne hest, som om det var farlig. Han var nok det.

Men før, for ikke lenge siden, hadde han lent seg tilbake og sagt: — Hei, Anette. Og så hadde de blitt «sammen», sa noen, hadde vært i kjelleren hans og bak kirken, og noen hadde sett dem på Ullevålseter.

Men ingen kunne se det på skolen, — at de var «sammen». Bare at Tom lente seg mot fontenen og sa: — Hei, Anette!

Og Anette ble penere, hadde sånn pusete, lysegul lue på seg.

Men ingen kunne se det på skolen — at mange vitser og øvde seg på å si dem foran speilet før hun la seg. Og når alle stod ved kiosken om kvelden, var hun den morsomste, den beste til å huske vitser. Særlig hvis Tom var der.

Og plutselig var ikke Tom og Anette «sammen» mer, sa noen. Og Tom lente seg mot fontenen i frikvarteret og sa: — Hei, Benedikte.

Og guttene i klassen spurte: — Er'n keen eller? Og så bort på ham, og på hverandre og ble rare i ansiktene.

— Han er keen på deg, Benedikte, hvisket Anne. Men Anette sendte stygge blikk. Og en dag da de skiftet i gymmen, spurte hun, høyt så alle hørte det:

— Har du KLINT med noen, Benedikte?

Det ble stille i garderoben, veldig stille.

— Hæ? sa hun.

— TUNGEKYSS!

Tungekyss? Det brant i magen og prikket i tungen. Tungekyss? Alle kunne se at Anette hadde gjort det.

— Ja, sa Benediktens munn. Men den løy.

— Jasså, sa Anette og kom nærmere, — Hvem med da?

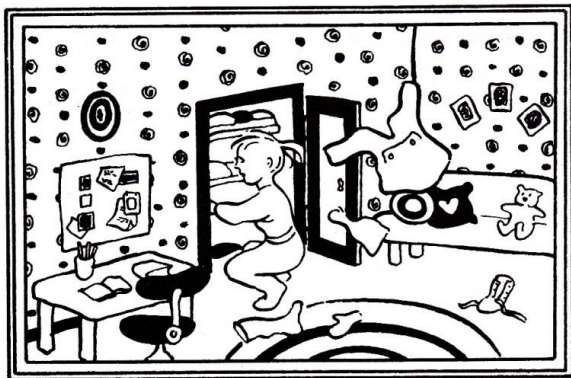
Alle kom nærmere. De stod med svære øyne og åpne munn. Ventet på svaret.

— En på hytta.

Så snakket de ikke mer om det, men Benedikte tenkte på det. Hele gymtimen og hele dagen.

Tungekyss? Kyss med tungen. Sånn som på filmer. Var det vanskelig? Sånn man måtte øve seg på før man greide det? Sånn at alle merket det hvis man ikke hadde gjort det før? Hun kysset på hånden om kvelden og kilte med tungen. Var det sånn, omtrent?

Men hun ble morsommere og morsommere, husket tusen vitser, de kom ut av munnen som såpebobler, og alle holdt seg på magen av latter, og dess mer de lo, dess morsommere ble hun, dess tøffere ble vitsene, dess rarere så hun ut når hun sa dem, og bare hun vrengte på leppa, så lo de. Tom også. Men ikke sånn som de andre. Han hadde liksom noe bak øynene, de forsvant inn i hodet på en måte. Som om han tenkte på noe annet.

Tegninger av Fam Ekman

Og i frikvarterene lente han seg tilbake mot gjerdet og sa: — Hei, Benedikte.

Og en dag, da hun hadde gjort alle leksene og spist middag, ringte det på og der stod han, utenfor døren, lente seg mot rekkverket og sa: — Hei, Benedikte.

Munnen hennes åpnet seg, — Hei, sa den, som et pip.

— Vil du være med til kiosken?

Om hun ville være med til kiosken? Kan jeg vel, ville hun si, men — Ææ, sa hun, — Ææja-a, og løp opp trappen og inn på rommet og inn i skapet og lette blant yttertøyet etter den fine jakka, men fant bare anorakken, søren, den teite, og hun begynte nesten å grine, for det brant sånn i magen og hun fant ikke luen sin heller, ikke den fine, bare den dumme, og hun så seg i speilet og rev den av igjen, men tok på seg ørevarmeren, den var ikke så verst, og hun prøvde å puste vanlig og begynte på trappen. Prøvde å finne en vits hun kunne si når hun kom ned. Men så husket hun ingen. INGEN. Ikke en eneste. Ikke engang den om svensken, om svensken som, som . . . søren, det kilte på ryggen, ikke en eneste kunne hun huske, og nå var hun nesten nede og så snublet hun og så var hun der, pang!

— Hei, Benedikte, sa han.

Så gikk de. De sa ingenting, men han hadde en spark, og den sa svusj-svusj. Hun prøvde å huske en vits, men alle var borte, forsvunnet, hun var helt tom inni, og det brant i magen, for det var sikkert derfor han var kommet. For at hun skulle si vitser og være morsom.

— Gjør du alle leksene? sa han.

— Ææ, sa hun, — Ææne-ei.

— Ikke jeg heller, sa han, — Du kan godt sitte på.

— Æ . . .

— På sparken. Hvis du vil.

Så satte hun seg. Guri! Hun satt på sparken hans! Satt på sparken og smilte — men det kunne han heldigvis ikke se. Han kjørte kjempefort, sparket og sparket og pustet og pustet. Men ved krysset måtte han stanse, for lyset ble akkurat rødt. Og når sparken ikke sa svusj-svusj, var det helt stille. Benedikte satt stivt, uten å røre seg, prøvde å huske en vits, den om svensken, den morsomme om svensken som . . . Men så var det noe i håret. Fingerer! Fingrene hans på ørevarmeren!

— Ekke no vits i ørevarmer hvis den ikke er over øret, vel, he, sa han, rettet på den liksom, og hånden hans la seg på skulderen hennes, lå der lenge og varmet, mer enn en kjempevarm pels. Men så ble det grønt, og hånden forsvant og hun ble kald på skulderen, begynte å fryse på skulderen og nedover ryggen. Han sparket og sparket, over krysset og bort til kiosken. Der stod det mange. Som snudde seg mot dem, som så at de kom sammen og at hun satt på sparken hans.

Hun bøyde seg og knyttet lissen på den ene støvelen, så de ikke skulle se — at hun smilte. Så stod de der, de også. Og alle

trodde sikkert hun skulle si vitser og være morsom. Men hun husket ingen. Prøvde og prøvde, lette i alle kroker i hodet, men fant ingen, reiste seg ikke opp engang, bare satt der på sparken, ble stivere og kaldere mens hun tenkte på at hun *måtte* være morsom. For det var derfor han kom, derfor han stod utenfor døren, lente seg mot rekkverket og sa: — Hei, Benedikte! Og smilte.

Men nå husket hun ingen. For hun var liksom ikke seg selv lenger, men en annen. En på sparken til Tom.

De ble ikke lenge ved kiosken, for plutselig sa han: — Nå går vi. Jeg skal sparke deg hjem! Og så snudde han sparken og sparket. Og hun begynte nesten å grine, det kom en tåre fra øyet, som ble kald på kinnet. Nå

hadde hun ødelagt! Ikke en eneste vits! Nå var han hvertfall ikke keen på henne mer!

Men da de var fremme ved porten hennes, sa han: — Kan jeg komme imorgen også? og stemmen pep, som om han ikke gikk i åttende klasse.

— Ææ, sa hun, men hun torde ikke reise seg, for kanskje han så at hun hadde en tåre på kinnet. Men han kom rundt sparken og ble stående rett foran henne. Og han så rar ut, annerledes enn på skolen.

— Kan-kan du godt, sa hun som små pip, og så reiste hun seg. Og så stod de der, rett opp og ned, som om de ventet på at noe skulle skje. Men det skjedde ingenting. Var bare stille. Stille og mørkt. Store snøflak dalte sakte ned og landet på luen hans.

— Ja, ha det da, sa han. Så sparket han vekk.

Benedikte var blitt varm og glad, hun kjente hvordan blodet rant inni årene, og hun fikk ikke sove om natten, men lå og tenkte på tungekys, øvde seg på hånden, tenkte at det var munnen hans.

Og den neste dagen da hun hadde spist middag og gjort lekser, stod han der, utenfor døren, lente seg mot rekkverket og sa:

— Hei, Benedikte.

Og hun satt på sparken hans. Og han sparket fort. Og hun husket ikke en eneste vits, enda hun hadde øvd seg på mange helt nye kjempemorsomme. Men svusj-svusj, sa sparken.

Og midt i bakken sa Tom: — Skal vi dra til kirken isteden? Så skal jeg vise deg noe?

— Kan-kan vi godt, sa hun.

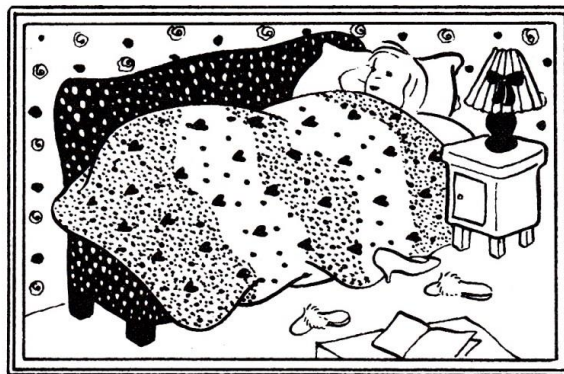
Så sparket han inn den lille sideveien der det var enda mørkere, og han bøyde seg nærmere, hun kunne ikke se det, bare kjenne det, at han pustet på håret. Og det brant i magen hennes, som om noe skulle skje. Noe farlig eller fint.

— Skal vi være sammen? hvisket han, pustet og pustet, sparket og sparket.

— Kan-kan vi godt, sa hun, men sa det en gang til, liksom mer naturlig, — Kan vi godt. Store snøflak dalte sakte ned og landet på dem. Nå var de sammen. Det var helt annerledes.

— Svusj-svusj, sa sparken.

Foran kirken stanset han, og hun reiste seg opp uten å se på ham. Men de gikk ved siden av hverandre, og så — tok han henne i hånden. I hånden! Hun prøvde å gå ordentlig, med passe skritt, så det ikke ble klossete, prøvde å se vanlig ut, som om hun hadde gjort det før. Men hånden, hele armen hennes var stiv. Hånden hans var

stor. Og varm. Det kilte fra den ned gjennom hele henne så hun liksom måtte tisse.

De gikk bak kirken, og der var det enda mørkere, ingen gatelykter eller hus.

— Hva skal du vise meg? spurte hun, så lavt at hun nesten ikke hørte det selv engang.

— Ingenting, sa han og stanset og snudde seg mot henne, — For jeg ville at vi skulle være alene.

Bank. Bank. Bank. Det banket i brystet og brant i magen. Nå kom det. Det fine eller farlige. Han bøyde seg nærmere og nærmere, han så på henne på en ny og rar måte, så hun måtte stramme alle musklene og ikke kunne røre seg, nærmere, kinnet inntil hennes kinn, han klemte henne!

Det iset deilig og skummelt på ryggen.

— Har du kysset noen før, hvisket han, pusten var varm, rett mot halsen hennes.

— Ja, sa hun, fort og tynt, men hun løy. Nå kunne hun ikke gjøre det!

— Kan jeg kysse deg?

— Nei!!!

Ingen spark sa svusj-svusj. Det var bare stille. Så stille at han sikkert kunne høre at hun hadde løyet, at hun aldri hadde kysset noen før, at det dunket inni brystet.

— Kan du fortelle en vits, sa han.

Men det kunne hun ikke. Hun husket ingen. Og plutselig sa han: — Nå går vi. Jeg skal sparke deg hjem!

Og hun begynte nesten å grine, det kom to tårer fra øynene som ble kalde på kinnene. Nå hadde hun ødelagt alt! Nå var de hvertfall ikke sammen mer!

Men da de var like ved porten, spurte han: — Har du kysset mange?

— Ganske mange, sa hun, men hun løy. For hun hadde ikke kysset noen.

— Når kan jeg kysse deg? spurte han, tynt.

— Svusj, svusj, sa sparken.

— Imorgen!

Og hele natten og hele den neste dagen gikk hun med det første tungekysset inni seg, tenkte på det i frikvarterene og i timene, så på munnen til Anette når hun snakket, tenkte på at den hadde gjort det, lurte på om tungene skulle røre seg eller være helt stille der inne. Tenkte på at *hun* skulle gjøre det. Den kvelden.

Men om kvelden da hun hadde sittet på sparken og de var kommet bak kirken og stod der i mørket og skulle gjøre det, sa hun at hun ikke ville den dagen likevel, men vente til dagen etter. Og sånn var det i flere dager. Og Tom ble rarere og rarere i stemmen hver gang han spurte: — Men når vil du kysse meg da?

Og Benedikte ble reddere og reddere for at han ikke ville være sammen med henne mer, men med Anette isteden.

Og så ble det Luciadagen. Og kvelden før snurret Benedikte et laken rundt seg og stod foran speilet med stearinlys i hånden og den store lampen slukket, og da så hun at hun var ganske pen når hun hadde hodet sånn på skrå, for øynene ble liksom sorte og blanke, og hun tenkte at hvis hun bare fikk

være Lucia, og Tom fikk se henne når hun gikk gjennom de mørke gangene med stearinlys foran seg, så gjorde det kanskje ikke så mye at hun ikke kunne si vitser mer, og ikke torde tungekysse.

Og hun lente seg mot speilet og så inn i de svarte, blanke ganske pene øynene, nærmere og nærmere, og hun så på munnen, den var litt åpen, og leppene var smale og litt røde, nærmere og nærmere og der! traff hun, det var kaldt og rart.

Så så hun opp. Og det brant i magen. På speilet var det våte flekker. Tungeflekker.

Men den neste dagen da Lucia skulle plukkes ut, plukket frøken ut Anette, for hun hadde sånt langt, lysegult hår, sa hun. Og Benediktes mage brant så hun måtte ut i gangen for å drikke vann. Og mens hun stod der alene i gangen, tenkte hun på hvordan Anette ville komme med utslått hår og stearinlys på hodet og i hendene og hvit kjole, og Tom ville stå der og se på, og, og . . . Det brant så hun kanskje kunne brenne opp. Hun fulgte ikke med i timene, kunne ikke tenke på noe annet enn det.

Og da de skulle ut i gangen for å se på og

lyset ble slukket og de stod langs veggene under yttertøyet og hørte Luciasangen fra etasjen under, og Anette snart skulle komme oppover trappen med lysene på hodet, bestemte hun seg.

Og da hun så Anettes hode og alle sa hysj-hysj, som et sus gjennom gangen, nå kommer de! og sangen liksom skalv mellom veggene så de ble rare i magene, gikk Benedikte bort fra klassen sin, mot dit hvor åttendeklassene stod.

Anette var helt oppe, hun begynte å gå bortover gangen og bak henne kom piker fra sjette og femte klasse. Nærmere og nærmere kom de.

Benedikte så Tom, han stod litt før seg selv, lente seg mot veggen, så mot Luciatoget der det kom nederst i gangen. Benediktet gikk helt bort til ham og prikket ham på armen. Han så forskrekket ut, blunket med øynene mange ganger. Så nærme hadde de aldri vært på skolen!

- Jeg kan godt gjøre det, sa hun.
- Hæ?
- Tungekyss!

Øynene hans vokste, ble store og runde, stirret liksom forbi henne. Luciatoget kom

nærmere, gikk forbi dem om ikke så lenge, så han *måtte* se henne, Anette, med de teite lysene på hode.

— Nå! sa hun og bøyde hodet bakover og åpnet munnen litt. Men han bare stod der, med armene rett ned.

— Kan-kan du ikke heller fortelle en vits?

Han så redd ut, akkurat som han kanskje, som han kanskje . . . aldri hadde gjort det før? Men det brant i magen, for toget kom nærmere, sangen dirret mellom veggene i gangen, og så gjorde hun det! Tok munnen inntil munnen hans. Kysset ham. Leppene inntil hans lepper, de var varme og litt våte, tungespissen var liten, stakk såvidt inn i munnen hennes, kom nær hennes så det kilte. Og det var ikke farlig. Og det var ikke vanskelig. Bare godt.

Og Luciatoget kom nærmere, var like ved dem, men de kysset. Hun åpnet øynene såvidt og så at hans var lukket. Han kunne ikke se Anette der hun gikk forbi dem med lys på hodet og i hendene og var FORFERDELIG pen og sang Luciasangen.

Men Anette så dem, kikket plutselig til siden og så dem! Og hun snublet fremover og mistet nesten lyset og sangen ble til Santa-Lu-hu-hu-hu-cia før hun fikk balansen igjen. Og så var hun helt forbi dem.

De kysset ikke mer. De stod der helt stille og så etter toget som forsvant oppover trappen til niendeklassene, sangen ble svakere og svakere.

— Jeg fikk ikke sett dem, jeg, sa Tom.

